

Mavi

– Mikail Dede · 13 Temmuz 2017

Güneş;

doğunca ışık sacınca tane tane saçlarında kır çiçekleri açmış

Rüzgar;

ovadan esen poyraz gözü nemli nilüfer kokusu o vadandaniz mavisini o küçücük gölden

taşarak akıyor kızıl toprağa filizlenen karanfiller huzursuz

""

sesimin isyankar uğultusu sesimin alaca karanlığı

sesimin namağlup isyanı ve dağlara doğru akıyor rüzgarın fısıltısı dağ ve akasyalar mor dağlar ağlıyor

düşen yağmurlar denizin uğultusu

sesimin yankısı kan kızılı

kumsal altın saçları güneşin bütün savaşlar arasında

sessizlik acemi süvari namluların son sevişmesi sığmıyor tüm barışlara umutlarımız küçükken

öldüanlından öptüğüm hürriyet

rüzgârına kapıldığım aşk

gözlerin eskilerde kalan bir anı

sabahın dördünde tutulduğum

karanlığı tutuşturan şafak doğarken

eski mağlubiyetlerimin devrimi

gölgeler ile dövüşen yumruklarım

ağlardık tan doğduğu zaman mavimsi

hece hece destan yazardım

ibadete dururdum gök gürlerken

sen alafranga şarkılar söylerken

sigara yakardım nefesimiz buharlaşırken

dünya dönerken umursamazdık mehtabı

alev alev yanarken eflatun hayallerimiz

gizlice şiir yazardım yıldızlar düşerken

gölgeler geceye pusu kurduğu zamanay senfoni biçiminde yaklaştığı zaman

kardelenler ıssızca solduğu zamanyanarım gözlerin beni zapt ettiği zaman
günüme güneş doğarken, Elif gibi mavi..

Suskun//